

Константин Константинов

Горският цар

В грамадната пещера на Горския цар беше полутъмно и тихо. Постлана с меки кожи, златист мъх, накинена с еленови рога и големи пъстри кристали, тя лъхаше на див мед, горски тамян и мащерка. През отвора се промъкваха модроалените лъчи на слънцето, което залязваше.

Възлегнат в своя ъгъл от сталактити, Горския цар мълчаливо чакаше. Тая заран бе паднала първата слана и той веднага изпрати трите си дъщери да притъкмят земята за зимата, която вече идеше. Сега те трябваше да се върнат и да му съобщят всичко, каквото са видели и наредили. Първата между растенията. Втората – в царството на животните. Третата – най-малката, в света на хората. Цял ден дъщерите ги нямаше в къщи и Горския цар, който не бе свикнал да остава самин, чакаше с нетърпение да се приберат. Около ръката му се извиваше като гривна неговият жив жезъл – старата усойница, която цяла зима щеше да спи в неговия скут. Тя бе върната и мъдра негова съветница и той никога не се разделяше от нея.

Изведнъж, чу се леко шумолене, като че ветрец размърда листа на трепетлика. В пещерата се яви най-голямата дъщеря и се изправи послушно пред Горския цар. Тя бе облечена в златножълта паяжина, около челото си носеше венец от морави есенни минзухари, а на пояса – китка червени ясенови листа.

– Всичко е наредено, татко мой – каза тя. – Тревите се свиха и скриха под земята, цветята са покрити с дебел пласт от шума, а дървесата отърсиха и последните си листа. Само една глупава трънкослива, излъгана от слънцето, беше се накарала да напъпва, но аз я смърших и тя се засрами и разкая. И тия кротки минзухари, които всяка година по това време се мамят и цъфват като малки свещи из гората. Донесох ги да не измръзнат. Всичко е готово, татко мой, и чака. А елите и боровете ти се покланят и ти пращат благодарност за добрата вест. Те жадуват за сняг.

Нов шум сякаш от леко пърхане на криле се разнесе в пещерата и пред Горския цар се изправи втората негова дъщеря. Тя носеше дрехи от светлозелена паяжина. В косите и блещукаха като жива корона няколко светулки, а в пазвата, до сърцето си, тя бе скрила малка сива птичка.

– Извърших всичко, що ми бе поръчал, татко мой – почна тя. – Прегледах мравуняците и пчелите, надникнах в бърлогите на мечките, посетих гнездата на сърните и ги предупредих. Успокоих зайците и им оставих храна. Прегледах потоците и казах на рибките да се скрият надълбоко. Съобщих на катеричките и те заскачаха от радост. Надзърнах във всички хралупи и дупки и никъде не оставих безредие. Освен тоя неразумен славей, който се унесъл една сутрин и закъснял да отлети със

своите другари. Донесох го тука, да презимува при нас. Всичко е при-тъкмено, татко мой, и чака.

И тя остави славея върху рамото на баща си.

Отново се чу лек шум като тих човешки шепот и запъхтяна изправи се пред Горския цар най-малката негова дъщеря. Тя носеше дреха от яносиня паяжина, нашарена по ръкавите като селска шевица, а в ръката си държеше груба селска ръкавица с едно пръстче.

– Забавих се, татко мой – каза тя, – че имаше много работа да върша. Но сега всичко е вече готово. Обиколих селските хижи и зимници, всички хамбари и обори. Пшеницата отдавна е прибрана, мелниците работят, по седенките ронят царевица и се празнуват годежи и сватби. Кожусите са приготвени. Старците си припомнят приказките, които ще разказват през нощите. Жените готвят къдели и хурки за дългите вечери. Всичко изглеждаше готово. Но когато се връщах насам, току до края на гората, срещнах по пътя малкия седемгодишен син на полския пъдар, който сам тътреше колца, натоварена с вършини. Той едва ги теглеше нагоре по урвите и не можеше да ги спре по нанадолнището. Само детето и до утре не можеше ги закара, а в къщи нямаха дърва и биха мръзнали всички през първата зимна нощ. Помогнах му да ги закара до селото и момчето ми се оплака: „Да дойде по-скоро зимата, че с шейна по-лесно се мъкнат дървата!...“ Ръчичките му бяха зачервени от студ и аз го попитах няма ли ръкавици. „Мама ми изплете една и аз я сменях поред на двете ръце, но съм я загубил“ – отговори ми то. Аз я намерих наблизо и я взех. Сега вече всичко е готово, татко мой, и зимата може да дойде. Аз ще отнеса утре тая ръкавица на детето и ще утъпча пътеката до село, за да може тоя малък човек да тегли по-лесно своята тежка шейна из снега.

Горския цар се усмихна добродушно и доволно и погали по бузата своята най-малка дъщеря.

– Благодаря ви, деца мои – каза той. – Нека царува по земята радост и обич и през зимните дни и нощи, тъй както и лете. Нека красят тия минзухари нашата подземна пещера и не увяхват до пролет. Нека остане при нас и ни весели през цялата зима тоя крилат певец – славейко, който мисли само за своите песни. А тая ръкавица – обърна се Горския цар към най-малката си дъщеря – утре ти ще я оставиш там, дете е била загубена. Но в нея аз ще туря един от моите най-скъпи диаманти и нека това бъде наградата на детето, което ще я намери и което отсега вече знае тежкия труд на човешкия живот. Сега аз ще изляза вън да погледна сам притъкмено ли е всичко и после можем да заспим спокойно.

Слънцето бе залязло вече. Тъмната гора мълчеше. В мрачината светеха само гнилите пънове. По гората пролази неочаквано ледена тръпка. Зашумяха оголените дъбове и буки. Радостно запяха черните борове. Потоците постепенно и бавно заглъхваха, сковани от лед.

И сутринта рано-рано гъст едър сняг се стелеше тихо над земята.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3255>]